

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΝΤΡΕ ΚΟΡΤΙΕ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

‘Η μικρή ύπνερτρια, που μου άνοιξε την πόρτα μ’ όδηγησε στο σαλόνι και πήγε να είδοποιήσει τη «δεσποινίδα» Έρβελίνα για την επίσκεψή μου. Δέν πέρασαν δύο λεπτά της ώρας και ή «δεσποινίς» παρουσιάσζότανε μπροστά μου. Θά ήτανε τούλάχιστο εξήντα έτων, άσκημη και θραυκίνητη. Με χαιρέτησε με ψυχρό κ νηια του κεφαλιού και, άφου μ’ εξέτασε λίγο, με ρώτησε :

— Θά έρχόσαστε βέβαια για να δήνε το σπίτι, Ξ; Είσατε ή κυρία που μου ειπε ό συμβολαιογράφος Ντυτιέ.

— ‘Ακριβώς, της άποκρίθηνα. Τόν ειχα παρακαλέσει να μου βρη ν’ αγοράσω ένα σπίτι στην έπαρχία, και μου συνέστησε το δικό σας. Τόσο μόλις έφτασα άπ’ τή Παρίσι.. Καί ήρθα άμέσως να τό δω..

‘Η δεσποινίς Έρβελίνα έκατσε σέ μια πολυθρόνα άνίκου μου και άκρόφωσε τά χέρια και διαπεραστικά της μάτια άπάνω μου.

— Ξέρετε τί τιμή ζητάμε ; με ρώτησε άξαφνα.

— ‘Ο κύριος Ντυτιέ μου ειπε δκατόν. Έκοσι πέντε γιλιάδες φράγκα.

— Ούτε λεπτό λιγώτερο. Τό σπίτι εινε πολύ μεγάλο, λινάκι παληό β βαιο, με τό παληή σπίνια εινε και τά πιό γερά. Σήμερα όλα τό έχυνη ψυτίσει. ‘Ας εινε ..Θέλετε να δήτε τώρα άμειως τό σπίτι ;

— ‘Αν σάς εινε εύκολο...ειπα με μισή φωνή.

‘Η αλήθεια εινε πώς μόλις πρωτανέκυρα την κράα και πένθιμη πρόσοπι έκείνου του σπιτιού, έννοιωσα κάποια ανατριγίλ να μου περνάη τό χορμί. Κάτι μου έλεγε πώς μέσα σέ κεινο τό παληό έπαρχιακό σπίτι θά κρυβότανε μια πολύ μεγάλη σιωπηλή τραγωδία.Κοί τό παρουσιαστικό και ή συμπεριφορά της δεσποινίδος Έρβελίνας μ’ έκρύωσαν περισσότερο.

‘Η δούκ Έρβελίνα φώναζε τότε την ύπνερτρια :

— Σίος, Μαρία, να πη; της δεσποινίδος ‘Ολιβίας, πως τή θέλω. της ειπε, όταν παρουσιάστηκε τό δουλικό που μου ειχε προηγουμένως άνοιξει την πόρτα. ‘Υστερα, γυρνώντας πός τό μέρος μου, έτρούσθησε : ‘Η ‘Ολιβία εινε ή μικρή μας άδερφή. Είπισσε τρεις έξερτε...

‘Αια υπηγε από σαλόνι ή ‘Ολιβία, ύστερ’ ότό λίγο, είτα άμέσως πώς ήτανε «μικρή» σχετικά με την Έρβελίνα που θά ειχε περάσει τά έτηνα. Τά χαρακτηριστικά του προσώπου της ήτανε πλαδαρά και μαριμένα μολονότι τά μαλλιά της ήταν άκρια κατόμυρα. Μά κεινο που μο’ προσέξηνσε κατάλληλη ήταν ή άνοια κι’ άσυνιθίστη λάσπη τών ματιών της.

‘Η Έρβελίνα της έξήγησε με δύο λόγια τό σκοπό της επανέμφως μου, και την παρεκάλεσε να μ’ όδηγήτη να έπισκεφθώ τό σπίτι. ‘Οταν ή ‘Ολιβία άκουσ πώς εϊμουν αγοράστρια, μου έρριξε μια ματιά που έκανε να πεγώσση τό αίμα στις φλεβες μου. Μά χωρίς να μου πη τίποτε μου έδειξε την πόρτα σά να με καλοϋσε να την

Πλάι στο λίκνο του παιδιού μου..

άκολουθήτω:

‘Ανεβήκαμε στο πρώτο πάτωμα. Μου έδειξε τό σαλόνι. ‘Υστερα μου έδειξε τά δωμάτια τών αδελφάδων της και τό δικό της — καθαρό, σιγγο-σμένο, νεοκικά σωμαρό... ‘Ε, ό την άκολουθούσα άμίμητη άνάμεσα άπ’ τούς σκοτεινούς δι δόμους και τίς στενές σκάλες και μέσα στα μελαγχολικά δωμάτια που φαινότανε σα να τά ειχε κατοικήσει τό πνεύμα της άπελπισίας και τή: έρημώσιως.

‘Αξαφνα ή ‘Ολιβία, έκαι πού μου έδειχνε την άποθήκη, γήριος και με ρώτησε με φωνή άλλ ιγμένη — με φωνή γλυκειά και μαλακή :

— ‘Εχετε παιδιά ;

— Ναι, δύο.. της άποκρίθηνα λι-

γακι ξαφνιασμένη απ' την απότομη ερώτησή της.
 Και μόθ φάνηκε τότε σά να είδα τὰ μαύρα και παράξενα μάτια της να ύγραίνονται.

— Τι όμοιο πράγμα πού είνε τὰ μικρά παιδιά !... ψιθύρισε με κάποιο όμοιο τον λυγρό στη φωνή. Δυό βαθιές ρυτίδες χαράχτηκαν τότε γύρω απ' τὰ πικραμένα χείλη της. Και ξαφνικά, μού άρπαξε τή χερά και μού ειλε λαχανιασμένα :

— Δεν πρέπει ν' αγοράσετε αυτό τό σπίτι !...

— Η φωνή της έστρεψε — Έ λαιμα...

— ... με συνδέουν τόσες άναμνήσεις μ' αυτό !...

— Όμολογώ πώς άρχισα νά ένκνυρίζωμαι με τί παράξενα κ' άκατανόητα φροσίσματά της.

— Καταλαβαίνω, δ' σπονιείς, της είπα, καταλαβαίνω την άγάπη σας γι' αυτό τό σπίτι. Άλλά μού φαίνεται πως άπό κοινού θα πήρατε οι τρεις άδελφές, την άπόφαση νά τό πουλήσετε. Και άφού ή δεσποινίς Έρβελίνα δέ φαίνεται τό ο λυπημένη γιά τον άπχωρισμό αυτών...

— Α! δεν είνε τό ίδιο πράγμα... Κάτι άλλο, τρομερό, φριχάλεο με συνδέει έμένα μ' αυτό τό σπίτι. Και σάς όρμίζωμαι πως τή μέρα πού θα πουληθή, θα με βρούνε κρημιτισμένη άπό τό δοξάρι της σοφίας...

Οί άγριες ματιές της άρχισαν και πάλι νά με φοβίζουν. Και, πριν προφθάσω νά της πώ τίποτε, την είδα νά μ' άγχαλιάζει σφιχτά, νά πλησιάζε τό πρόσωτό της στό δικό μου και νά μού λέη με σφριχτή φωνή :

— Σε σάς μπορώ νά τό πώ όλη. Τά μάτια σας δ' ίχνηουν πως είνε καλή γυναίκα. Έλατε με σταγική στό δωμάτιό μου. Έπει θά είμαστε μόνες. Και θά σάς διηγηθώ την τραγωδία που φαριμάκωσε τή ζωή μου και μ' έκανε ν' άγατώ σά φάντασμα τό σπίτι αυτό...

Με τράβηξε απ' τό χέρι-χαρίς έγώ νά μπορώ νά της φέρω την παραμυθία αντίταση, έννοιασμένη σχεδόν απ' τή μαγική ένδναμη των ματιών της; με πήρε στό δωμάτιό της, μ' έβαλε να καθήσω στον καναπέ και άφού κ' ίδωσε την πόρτα, ήρθε και έβασσε δίπλα μου...

— Προηγούμενο, — άρχισα νά μού λέη— πρέπει νά σάς πώ με δυό λόγια τί μονότονη ζωή πέρασα στό κούό αυτό και μελαγχολικό σπίτι. Άπό μικρό κορίτσι μ' έπιαναν κάτι παράξενες κρίσεις πού μ' έκαναν νά κλάω χωρίς λόγο μέρες ολόκληρες... Τό μόνο σημαντικό γεγονός στή ζωή μας είνε πώ-τα ό θάνατος του πατέρα και ύστερα της μητέρας μας. Και κατόπι ή ίδια πινα μονότονη ζωή, χωρίς κανένα άπόδοπο... Στό μεταξύ είχα μεγαλώσει. Οί άδελφές μου, πολύ μεγαλώθηκες άπό μίνα, νεκρωμένες πιά, δέ μπορούσαν ποτέ νά καταλάβουν πως ή καρδιά μου χτυπούσε πολύ δυνατά κάτω άπ' τό στήθος μου. Έξαικολούθησαν νά με φωνάζουν μικρή, μ' ή αλήθεια είνε πως με χωρά θ' άρχισαν νά βλέπουν ότι με πήραν κ' έμένα τά χρόνια, πως έχασα κάθε δροσιά απ' τό πρόσωπό μου, πώς, μεράθησαν τά νιάτα μου, ήρεκα-ήρεκα, όπως έβρισαν και τά διαί τους κάλλη... Άξάρνα όμως, άξάρνα, (ή φωνή της κόρησε έδω, άπ' τή συγίνηση). Άξάρνα κρηόσεται ό πόλεμος. Άν ήρω μας ε'νε ένα μεγάλο έτοιμόοροπο σπίτι τό όποιο τότε είλε μεταβληθεί σε νοσοκομείο. Μεταξύ των νοσηλευμένων ήτανε και κάποιοι νέος άξαιωματικός απ' τον Καναδά. Μία νύχτα έπεσε τό ταβάνι του δωματίου του, και κόντεψε νά τον άφήσει στον τόπο... Όλες οι άλλες οι κίμωρες ήτανε πιασμένες. Ο' γιατρος του νοσοκομείου ήρθε τότε και μ' άπαράκαλεσε νά του έπιτρέψω να έγκαταστήση τον άθνητή τον στό περίπτερό μας πού βρισται στον κήπο. Νά, φαίνεται άπό δώ, άπό κεινο τό παράθυρο... Μά ό παπάς της έννοιας της είπε πως αυτό πού έκανες θά ήταν έργο φιλανθρωπίας και δέχθηκε. Τήν άλλη μέρα, ό άξαιωματικός μετέφερε τις λιγοστές άποσκευές του στό περίπτερο και τό άπόγευμα της ίδιας μέρας, ήρθε και μ' άπισκέφθηκε γιά νά με ευχαρισήσι γιά την φιλοξενία. Άχ! τί όμορφα πού ήτανε ! Στις άδελφές μου δεν προσέγγισε καμμιά έντύπωση. Έγώ όμως, μόλις τον είδ', έννοιασα την καρδιά μου νά χτυπά δυνατά...

Αργότερα Τσαρλι, Τσαρλι Φράνς. Κατά την επίσκεψή του μ' άμνησε γιά τις φουλαζιότητες του πόλεμου, γιά τή μακρονή παροίδα του, γιά τή παιδικά του χρόνια, γιά τό σπίτι του γιά τή γυναίκα του. Όταν άν υπα πώς είνε παντρεμένος, πειράχτηκα λίγο. Με παρηγορήσε όμως, ή σκέψης πως ή γυναίκα του δέ θά τον άγαπούσε, άφου βρισκό άνωμα στον Καναδά. (Έγώ αν είχα άντρα στον πόλεμο θά παρατιούσα και σπίτι και όλα, γιά ή άμα πινα τ'οντά του). Ω! πόσο άγαπούσε τά παιδιά !...Με τί τρυφερή συγγίνηση μιλούσε γι' αυτά...

Κάναμε δεκτιέντες μέρες νά τον ξαναδοήμε. Ο' κείνος ήτανε τόσο έλεεινός, κ' ένας είνε έμένα απ' τό πρωί έως τ' βράδυ κλεισμένος στο δωμάτιό μου, γιά νά μ' ή κρημώση και έσ' άνοί ει ή πλγή του. Και γώ, κάθε βράδι, έσβυνα τό φώς στό δωμάτιό μου, καθόμουν

«Η άδελφές μου δέν κατάλαβαν τίποτε...»

στό παράθυρο και τον κτύπαζα όρες ολόκληρες σκυμμένο πάνω στό γραφείο του, νά διαβάξη με τό φώς της λάμπας. Άχ! πως πονούσα τότε ! Και τί γλυκός πού ήταν αυτός ό πόνος... Τόν άγαπούσα, κυρία μου, τον άγαπούσα...

»Όμολογώ πως δέν εύρισκα καθόλου γελοία την Όλιβία-την Όλιβία πού φαίνονταν σχεδόν σαν γρη-νά μού διηγείται τή μοναδική έρωτική περιπέτεια της ζωής της. Τό πάθος είχε έξωραίοει τό μαρμένο της πρόσωπο.

— Μία μέρα, έξαικολούθησε ή Όλιβία, πού έκανε καλόν καιρό, ό Τσαρλι, άνοίγοντας ξαφνικά τό παράθυρό του, με είδε νά στέκωμαι στό δικό μου και νά κοιτάζω κατά τό δωμάτιό του. Στην άρχή τάχασα, φοβήθηκα μήπως κατάλαβε τίποτε, μά έκείνος άρχισε τότε νά μού μιλάη, γελαστά και χαρούμενα, γιά τον καλό καιρό, γιά τή χαρά της ζωής ύστερ' από τόν άδη της άρρώστιας... Η καρδιά μου σπαρταρούσε σαν πουλί στο τον έβλεπα χαρούμενο. Τί ευτυχισμένες στιγμές περασα τότε. Με τί ήβουνη έννοιασα σ'όλο μου τό είνε τις θλίψεις της άγάπης!

» Τό μεσημέρι όμως, στην τραπέζαρία, έκεί πού τρώγαμε τά φρούτα, ή Ίσάινα, ή μεσαία άπ' τις τρεις μας, μ' άειλε άξάρνα πως ό Τσαρλι περίμενε ύστερ' από λίγες μέρες τή γυναίκα του. Είχε λάβει γράμμα της πως βρισκότανε στό δρομο.

» Τό χτύπημα ήτανε τόσο άπότομο και δυνατό, πού δέν μπορούσα νά κυριαρχήσω στό νεύρα μου... Σκημάθηκα άπ' τή καρδία μου, έτρεξα στό δωμάτιό μου, έπεσα στό κρηβίτι μου και άρχισα νά κλάω. Οί άδελφές μου μ' άκολούθησαν τρομαγμένες.

— >Τί έχεις καλέ ; με ρωτούσαν. Τί έπαθες ;

— >Θη τί πείραξε ή σάλλη τομάτια τό στομάχι... Καλά έλεγα έγώ νά μ' ήν περνούμε κονσέρβες απ' αυτών τον μακαλή !

» Σου νά καταλάβουν οι δυστυχισμένες. Τις λυτόμουν έπειδή ή καρδιά τους είχε νεκρώσει πιά — μά τις ζήλευα έπειδή δέν ήτανε, σε θέση νά νιώσουν τις μαχαρίες της άγάπης. Έπεσα με πικρό... Ο' γιατρος πού ήρθε, δέν μπορούσε νά ή ή έχω. Άπέδοσε τον έσφυγικό του σέρμο πού σε πολλές και διάφορες αιτίες και συνέστησε άπόλυτη ήουα και ψυχρά καταπλάσματα στο κεφάλι...

«Έκεινη όμως τή νύχτα...»
 Η Όλιβία σταμάτησε άξάρνα κ' έζωρησε τό πρόσωπό μες στό χέσι της, σα νά νερεπότανε ή σα νάβλεπε μπροστά της κάποιο τρομερό φάντασμα. Μά ό δικταγόμος της δέ βαστάσε πάλι.

«Έκεινη τή νύχτα, έξαικολούθησε, έλαβα, μες στον πυέτό μου, τή μεγάλη άποφαση... Περιέμει νά φύγη ή Έρβελίνα, πού μού πασαστεότινε, νά περ νά πλωγήσω. Και μόλις έβλεπτε την πόρτα πίσω της σκημάθηκα απ' τό κρηββάτι μου έβηλα νά καλύτερα ρούχα μου, έφτιαξε τί μαλλιά μου, στολιζήκα, κατεβήκα απ' τις σκαλες και τράβηξα γιά τό περίπτερο όπου έβινε ό Τσαρλι... Τό παράθυρό του ήτανε φωτισμένο. Δεν είχε πλωγήσει ακόμα. Χτύπησα την πόρτα του. Μόλις με είδε, φώνησε καταπληκτικό : « Έσες έδω !... » και μ' άγκάλιασε με πάθος, όπως και στό μυθιστορημάτα...»

Η φωνή της Όλιβίας έγεννε τώρα βραχνή και ύπόκοψη :

— Μ' άγκάλιασε τόσο σφιχτά, πού μεθύσα άπό έρω... κ' έγινα... ναί, έγινα δική του !...

Η ντροπή της είχε παραμορφώσει τό πρόσωπο καθώς τά διηγείτο όλα αυτά. Συγχρόνως έβλεπα, άπό νεροπή, άπό έρωτική ένδουα... Είχα μπροστά μου ολόζώντανον τον έρωτα — ένα έρωτα φλογερό, πασάφορο, άπελπισμένο. Βέ είχε κυριεύσει άπειρη συγγίνηση. Θά ήθελα πολύ νά ρωτήσω : « Και ύστερα ; » μά σεβόμουν τή σιωπή της Όλιβίας.

Όταν ή Όλιβία έξαικολούθησε τή διήγησή της, βαρεοί Ισκιου είχαν άπλωθεί στό δωμάτι. Σούρουπο. Έξω ήσυχία. Τό πρόσωπο της Όλιβίας χανότανε μες στή σιά. Και μόνο τά μάτια της έλαμπαν.

— < Έγινα δική του, έγινα δική του, ναί, έγώ ή άδελφή της Έρβελίνας, έγώ πού οι γονείς μου μού είχανε δώσει τόσο αυστηρή άνατροφή !... Ο' Τσαρλι μού έλεγε πως δέ θά με ξεχάση ποτέ, πως θά είνε δικός μου ός τον τάφο... Καταλαβαίνετε τώρα, κυρία μου, γιά ποιά λόγο έμένα με συνδέουν διαφορετικές άναμνήσεις μ' αυτό τό σπίτι... Πρέπει όμως ν' άκούσες και τό τέλος. Δε σάς είπα ακόμα τό ωριότερο και τρομερότερο μέρος της ιστορίας μου... Δυό μήνες ύστερ' από την άναχώρησή του, κατάλαβα κάτι νά σαλεύει στα σπλάχνα μου. Ο' Τσαρλι, π' άγαπούσε τόσο τά παιδιά, θά είχε τώρα ένα μικρόκι, ένα μωρό άπό μένα... Άχ! ή γαρά μου ή ανε χίλιες φορές μεγαλύτερη άπ' την τομάρα μου... Πόσο θά ήθελα νά του γράψω, νά του άναγγείλω τό σύχारीστο γεγονός. Ο' Τσαρλι είχε άφρονια φεύγοντας τή διεύθυνσή του στην Έρβελίνα, μά δεν τολμούσα νά της την ζήτησω. Κι Έλεγα άπό μέσα μου, καλύτερα νά περιμένουμε. Όταν θά γεννηθή τό μικρό, θά βρω καμμιά πρόσφαση νά πάω τή διεύθυνσή του... Και τότε άσφα-

ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Από την Ουγγαρία μās ερχεται μιά πολύ περίεργη είδηση, την όποιαν παραθέτουμε χάριν τών άναγνωστών μās.

Πρό όλίγων εβδομάδων στό Προβούργο μιά νέα γυναίκα προχωρούσε στό δρόμο της, αλλά επειδή δέν άντελήφθη έγκαιρώς ένα αυτοκίνητο παρεσούθη ύπ' αυτού πρίν προφτάση να περάση στό άνεικυρό πεζοδρόμιο. Εύτυχώς όμως δέν είχε πάθει τίποτε από την πτώσι της κι' άφού σηκώθηκε άμέσως χυμογελώντας όριχτηκε πάνω στό σωφέρο, πού πήγαινε να την περιποιηθί, κράζοντας:

— Άρπίστε με να σās άγκαλιάσω!

Οί διαβάτες πού παρευρέθηκαν σ' αυτή την άλλόκοτη σκηνή στην άρχή νόμισαν ότι πρόκειται περί τρελλής. Η νέα όμως έξηγήσε σ' αυτούς ότι ήταν έντελώς τυφή από έντεκα χρονών και ξαναβρήκε την δραση της έξ αιτίας της συγκινήσεως πού είχε δοκιμάσει κατά την πτώσι της.

Δνώ καθ' ιγνηταί της Ίατρική; Σχολής τού Προβούργου άσכולούται μ' αυτή την άλλόκοτη περιήπτωση θεραπειας κι' έντός όλίγου θά εκθέσουν τά πορίσματα της μελέτης των ένόλιων τού μεγάλου Ιατρικού συνεδρίου της Πράγας.

λως ό Τσάρλι θαρθή. Πιώς έξερει, πως να πάρη και διαζύγιο από την άλλη του γυναίκα, γι' να παντρευθί ξένα... Νευρευόμουνα πιά την μελλοντική ευτυχία μου, πιάί στό λίκνο τού παιδιού μου...

Άπ' τó σημείο αυτό της διηγήσεώς της ή Όλιβία άρχισε να μου μιλά βισοτικά. Τά λόγια της ή αν μπροσθεμένα.

— Γία φαντασθήτε: κανεις δέν πρόζεξε τίποτα, πως ήμου δηλαδή... Θαύμα! Ύπέροχά πολύ, άναγκασμένη να δουλεύω στή λάνα τού σπιτιού στην κατάσταση πού βρισκόμουν, μ' κανεις δέν κατάλεξε τίποτα... Τέλος μιά μέρα έλευθερώθηκα! Άπέκτησα ένα παιδί... Ηταν θεομοίμι Αδύοτος ήήνας... Μιά νύχτα, άρχισα ξαφνικά να πονώ. Άπορώ κι' έγω ή ίδια σήμερα πως μπόρεσα να κάνω ύπομονή και να μη φωνάξω καθόλου... Και άξαφνος, εκεί πού παραθένα στό κρεβάτι μου μούσχεμα στόν ιδρώτα, κρυτώντας σφιχτά στό δόντια ένα βιβλίο γι' να μην ξεφώνησω άπ' τούς πόνους, έννοιωσα... Κ' έγινε μητέρα!.. Πήρα τότε τó παιδί μου στην άγκυλια μου, και τó κρητού'σα σφιχτά δυό ολόκληρες ώρες...>

Όλο τó μητρικό πάθος έστρεψε τώρι σ' ή φωνή της; γυναίκας αυτής; πού την άκουγα να βγαίνει με' άπ' τó σκοτάδι, σάν μέσα από χάος.

— Τó παιδί μου, συνέχισε ή Όλιβία ήταν όμορφο και παχουλό. Είχε γαλανά ματάκια... Μά, τó πρωί, κατά τά ήμερώματα, εκεί πού τó νανούριζα, τó έννοιωσα να μείνι άκίνητο στην άγκαλιά μου, να κρύνει, να παγώνη... Συφορά μου! Αισθάνθηκα τó ε' ένα πόνο πού δυνατών και άπύ' κείνον πού μου σπάραζε τά στήθια τή στιγμή πού έφερα τó παιδί μου στον κόσμο. Μά και πάλι, μπόρεσα να κρητηθώ και να μη φωνάξω... Σκέπασα καλά τó πεθαμένο μου παιδί μ' ένα σεντόνι και τώκρηψα κάτω άπ' τó πάπλωμά μου. Και όλη την ήλλη μέρα τó ελξα έτσι δίπλα μ' υ. Οί άδελφές μου δέν καταλαβαν τίποτε, γι'ατι δέν τις άφησα να σηώσουν τó πάπλωμα. Άχ! τί μέρα ήτανε κείνη πού πέρασα, με τó νεκρό μωρό μου δίπλα μου!... Και όταν νύχτωσε, έβαλα όλα τά δυνατά μου, σηκώθηκα άπ' τó κρεβάτι μου, πήρα τó μωρό μου και κατέβηκα στό ύπόγειο... Και κει έθαψα τó παιδί μου...>

Άξαφνα μιά παγερή πνοή φούξεσε από τó κεφάλό μου και τó κορμί μου, ή πνοή της παραφροσύνης. Τά καταλαβα όλα. Η Όλιβία ήταν τρελλή!.. Κατάλαβα πώ ή γεροντοκόρη αυτή, πού πέρασε όλη τή ζωή της με τó φόβο μήπως γεράσει και ζεινη καρθένα σάν τις άδελφές της, χωρίς να γνωρίση ποτέ τή μεγάλη χαρά της ζωής, τόν έρωτα, έπλασε με τή φαντασία της: ένα τρομερό δράμα, και τó έζησε τόσο έντατικά πού έγινε γι' αυτήν όμη πραγματικότης. Ό Τσάρλι ίσως να ύπήρξε. Μά δέ μπορούσε βεβαιά ν' άγαπήση την γερασμένη Όλιβία. Εκίνη όμως, διψώντας ζωή, έπλασε με τó τραγικό της λογικό όλη εκείνη την ιστορία και γνώρισε μέσα σε φρονασιτικά όράματα τις μεγάλες ήθονές της γυναίκας: τόν έρωτα και τή μητρότητα!..

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς άποκτάται ή ευτυχία στό γάμο:

Την άπάντηση σ' αυτή την ερώτηση οί περισσότερες γυναίκες ζητούν να τή βρούν μέσα σε φιλοσοφικά βιβλία ή σε μυθιστορήματα, τά όποια ως έπί τó πλείστον περιέχουν έσφαλμένες γνώμες. Δέ συμβαίνει όμως τó ίδιο και στό Λονδίνο, όπου ένας προτεσταντικός ιερέας ανέλαβε να δώση στις γυναίκες τής έννορίας του τις παρακάτω συμβουλές έπί τού λεπτού τούτου ζητήματος.

«Πρέπει στην άρχή, κρητύττε ό άγγλος ιερωμένος, να φέρεσθε στό σύζυγό σας με τέτοιον τρόπο, ώστε να μη σχηματίση ποτέ την ιδέα ότι είσθε άδύνατος χαρακτήρος, δέ εξαρτάσθε από την καλή θέλησή του και ότι χωρίς αυτόν δέν θα είσαστε έξασφαλισμένη στό βίο σας.

Άπεναντίας πρέπει να τόν περιποιηθτε άδιάκοπα και πρό παντός προσέχετε στην ποιότητα τών φαγητών. Κυρίως πρέπει να δίνετε μεγάλη σημασία στό... πρωινό του πρόγευμα, γι'ατι θά διατηρήση την άνάνησή του καθ' όλη τή διάρκειά της ημέρας.

Κάθε βράδυ να τού δίνετε ένα τρυφερό φιλή γι' να αισθάνεται ότι έξακολουθείτε να τόν αγαπάτε.

Άποφεύγετε με κάθε τρόπο να τού ύπενθυμίσετε τις ύποσχέσεις πού σας είδνε τόν καιρό τών αρραβώνων σας, μεριξές άπ' τις όποιες είναι δυνατόν να μην έχουν έξατεσθή.

Μην τού έγκωμιάζετε τούς συζύγους φιλενάδων σας και μην τού λέτε π. χ. πως είναι πειό γενναίος άπ' αυτόν. Τίποτε δέ θα μπορούσε να τόν προδιαθέση χειρότερα έναντιόν σας.

Εάν λóβουμε ύπ' όψιν μας ότι οί προτεσταντικοί ιερείς παντρεύονται σάν τούς άλλους ανθρώπους, τότε καταλαβαίνουμε την αξία υδίων τών συμβουλών, οί όποιες έχουν την σφραγίδα τής πείρας.

Τό φυτό τής νεότητος

Κάποιος επιστήμων, ό όποτος περιηγήθηκε τις Ίνδιες, μετά την επιστροφή του από τó ταξείδι ερχεται να μās φανερώση ένα νέο φάρμακο κατά τού γήρατος.

Αν, αφέρι λοιπόν ότι με έπίσχεψη του στό παλάτι ενός πλουσιωτάτου Μαχαραγιά, πληροφορήθηκε άπ' αυτόν ότι ύπάρχει σ' εκείνα τα ή μέρη κάποιο φυτό όνομαζό: «Λουκουνάτε», τó όποιο μορβεί ν' άποδύση τή νεότητα όχι μόνο στό ζώα, αλλά και στους ανθρώπους. Προς ύποστήριξιν της γνώμης του ό Μαχαραγιάς τού έφερε ως παράδειγμα τούς άγρίους έλέφαντας οί όποιοι ζούν περισσότερα χρόνια από τούς έξημερωμένους λόγω τού ότι οί πρώτοι περιπλανώνται έλευθερώς μέσα στό δάση και τρέφονται άπ' αυτό τó φυτό.

Εκτός τούτου ό Μαχαραγιάς άνέφερε στόν ευρωπαίο περιηγητή και δεύτερο παράδειγμα, τó όποτον είχεν άποκομήσει έξ' ιδίας του άντιλήψεως. Είχε δώσει ό ίδιος στόν άρχηγό τών έλεφάντων του καρπούς από αυτό τó φυτό και τó άποτέλεσμα ήταν ότι σε λίγον καιρό τó γέρινο ζώο ξαναβρήκε όλο τó σφράγισ: τής νεότητος του.

Εξ άλλου παρατηρήθη ότι καταγάλλοι έξημερωμένοι τρέφομενοι με καρπούς αυτού τού θαυματουργού φυτού σ' ένα μικρό διάστημα γίνονται ύπερόχα πούλι με ορατικάματα φτερού.

Εν τέλει ό Μαχαραγιάς ύπεστήριξεν ότι, τó φυτό αυτό έχει τά ίδια άποτελέσματα και έπί τών ανθρώπων κι' είναι ένα από τά ίσχυρότερα φάρμακα κατά τού γήρατος. Γι' αυτό λοιπόν δέν πρέπει να παρεξενευθούν καθόλου οί συμπολίται μās Άθηναίοι αν σε λίγον καιρό μαζί με τις μπανάνες και τά ινδικά καρύδια άρχίσουν να πουλιούνται και... λουκουνάτες!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΛΕΠΤΩΝ

ΣΤΟΥ ΦΤΟΧΟΥ ΤΟ ΣΠΙΤΙ...

Ό Ντ' Ουβίλ διηγείται ότι κάποιος λοποδύτης μήηκε μιά νύχτα μέσα στό δωμάτιο ενός φτωχού άνθρώπου, ό όποιος δέν είχε ούτε πεντάρα άπάνω του. Προχωρούσε ψη' αφητά μέσα στό σκοτάδι, προτεινώντας τó χέρι και πασατευόντας γι' άνάψη τίποτε να κλέψη. Ό οικιοδεσπότης ό όποτος έπροσποιεί τόν κοιμισμένο, έχασε στό τέλος την ύπομονή του, και φώναξε γελώντας στον κλέφτη.

— Κρηίμα στους κόπους σου!... Άμ' πώς θάρρη έσύ, κακομοίρη μου, μέσα στό σκοτάδι, ότι δέν βρισκω εγώ στό φώς τής ήμέρας;...

Στό Χριστουγεννιάτικó φύλλό του ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

Τό συνταρακτικό μυθιστόρημα τού τριόμου και τής φούξης:

“ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,”

Μυθιστόρημα πού θα διαβασθί άπλήστως, πού θα μείνη άληθινό...

Επίσης στό φύλλό των Χριστουγέννων

“Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ,”

Τό περιπετειωδέστερον, τó συναρπαστικότερον και τó πλέον γοητευτικόν ήπιοτικόν μυθιστόρημα.